

Bohumil Hrabal Pohřeb

„Tak jsem měl na dnešek příjemnej sen. Zdálo se mi, že klečím v lese před mlátičkou a ze vzduchu přilítá svatý Josef a dělá nade mnou veliký kříž. Ráno jsem hned věděl, že vsadím lední hokej a cyklistiku, protože svatýho Josefa je devatenáctýho, měsíc třetí...“, řekl Jarda a zapnul si kabát. Když pak chtěl Pepíkovi říct, že sportka velice podporuje význam snů, utrhla mu to venku děsná šupa, pak řinčení a nadávání. Oba zapadli do vytérovaneho žlábků pisoáru, a když se zvedali, všiml si Jarda, že k nim zaletěla na mléčném střepe napsaná osmička.

„Jé, horská služba! Vosmička!“, zaradoval se Jarda. „Ale jakej mám kabát!“, prohlížel si rukávy Pepík. „To je sám pokyn shůry“, jásal Jarda a držel před očima ten střepe, „a taky ti řeknu, že jiný čísla nemají cenu než takovýhle. Osudový! Tak vida, ráno lední hokej a cyklistika a teďka horská služba!“ Vyšli z pisoáru a tam to viděli. Nákladní auto to napálilo rovnou před Palmovkou do vysokých zasklených hodin, co ukazují na čtyři světové strany čas. Ten náraz vyrazil všechny ciferníky na dláždění a železnou konstrukci ohnul přes pisoár. Tak přátelé chodili v samých cifrách. „Víte, že jste měli štěstí?“, řekl člen esenbé a sundával gumičku od zavařeniny z notesu. „Viděli jste to?“ „Ne, jen jsme to tam slyšeli.“ Ukázal Jarda na pisoár. „Dobře, můžete jít.“ „Horská služba. Ještě tejden a budeme bohatý.“ Privil Jarda a políbil střepe. Pepík se podíval na hodinky a řekl: „To je hezký, ale ať nezmeškáme ten pohřeb!“ Když stoupali na Pražačku, foukal takový vítr, že kráčeli v předklonu. Jarda se unášel, „Takovou sportkou jseš pořád jednou rukou v kouzlech. To ti houby pomůže rozpis. Víš, že ani jednou nevyšel jachting?“ Tvůj strejček Adolf, co mu jdeme na pohřeb, ten říkal: ‘Krtci rejou v lichejch hodinách, lichý čísla budou šťastný.’ Vsadili jsme... a na potvoru vyšly jen samý sudý čísla. To je to! Člověk musí mít k těm numerům osobní poměr. Třeba támhle ten spartak. Takhle to je pro mě docela obyčejnej krám, ale kdyby mě třeba jen tak pro štěstí maličko přejel, už by ta jeho poznávací značka něco znamenala Ale takhle?“ „Jardo, pozor!“, vykřikl Pepík a uskočil. Viděl, jak se z nákladního auta, které jelo dolů, uvolnil těžký sud a padl rovnou pod kola spartaka, který jel nahoru na Pražačku. A hned vyletěl do vzduchu sloup žlutého prachu, pak se ozvalo chrastění. Pepík stál u patníku a prohlížel si zoufale smuteční šaty, které už byly stejně tak žluté jako ten stále rostoucí žlutý mrak, z něhož se vypořádával Jarda. „Šašku jeden počmáraněj, jak to jezdiš!“ křičel do mračna Pepík. „Nerouhej se!“, zacpával mu Jarda ústa. „To je samo znamení z nebe“ a ukazoval na sloup žlutého prachu, který už žlutil stráň pod Balkánem a už umazával i Krejčárek. „Ještě tenhle měsíc budeme pracháči“, kuckal se. Pak poklekl do půlmetrové závěje žlutého prášku, ořel poznávací značku a soustředil se na skupiny čísel. „Skok do vody!“ „Krasojízda!“ „A umělecká gymnastika!“ vykřikl do třetice. Řidič spartaka se ještě držel volant, oči měl zavřené a pořád si myslil, že se mu to všecko jen zdá. Teď konečně otevřel oči. „Pěkná gymnastika!“, dodal si odvahy majitel spartak a vyhoupl se z auta. „Ježiši a to jsem vyjel poprvé.“ Spráskl ruce, když viděl, že stojí po kolena ve žlutém prášku. „Prosím vás, já se tam bojím podívat. Co to mám pod kolem?“ zeptal se starostlivě. „Dvoumetrákový sud s anilinem“, řekl Pepík. „My vám se pošleme z Pražačky esenbáka“, řekl Jarda a vykročil. Opakoval si „Skok do vody... Krasojízda.. Umělecká gymnastika...“

Na Olšanech vál takový víchř, že holé větve stromů trčely jak žerdě praporů. Vedle hřbitovní kaple hráli prokřehlí hornisté, ale nebylo je skoro slyšet, jak jim vítr utrhával tóny od trub. Pepík přečetl tabulku se strýčkovým jménem a pak zakřičel: „Kterým směrem šli?“ Hornista přivřel oči, troubil dál a mosazným nástrojem ukazoval, že tam někam... „Támhle asi budou!“, křičel Jarda a hned to vzali přes hroby. Ale obřadu už byl konec. Farář zdvihl kvadrátek a kropil rakev. Vítr byl tak silný, že si pohřební hosté oběma rukama drželi klobouky a krůpěje svícených vody odnášel víchř na jiný hrob. „Jaké je to oddělení?“ volal Jarda. „Římská devět!“ „Kolik?“ křičel Jarda. A tak Pepík, aby překřičel hukot víchř, zařval, jak mohl nejmíc: „Římská devět!“ Tu chvíli ale víchřice ustala, celý pohřeb se otočil a hleděl na zpozdilého žlutého pohřebního hosta, který zajásal: „Jachting!“